

Mauri Pisini
Itali Arretini

Ephemeris diurna simul atque nocturna

Curis non omnino vacuus

Rus vagus ingredior quod mi vestigia monstrat
aestatis recidentis humi, pereuntis in imbre,
inde, sedens saxo, spatia infinita locorum
sentio nec stupeo, sed cum formidine scrutor
in me si redeant quae lapsa ex corde putavi.

Vita sensibus concessa

Lux tribuit, nox dempsit. Stat necis atra voluntas
semper, ubique in eis quae tibi vita dedit.

***

Advolat umbra prior, sequitur pedis altera, pressum
dat soleis crepitum, quem revocare nequis.

***

Tempus, crede, animi curis hebetatur adesis,
non spoliis vitae, prae quibus ire nequit.

***

Desipit, et circum fatalem electridis auram
iam phalena meat, nescia in igne mori.

***

Sit satis atque super sensus ostendere raro:
verba expressa labris mors serit ipsa sibi.

***

Cochlea, facta levis, linquit testudinem in herbis,
linquit et argentum quod, prius, imber erat.

***

Sperne theatrales, tribuit quos mundus, honores,
mitte agitare preces, te quoque mitte, et eris.

***

Quid, mare inaccessum, nivis inclementia donat?
terrores canos, cana pericla, nihil.

***

Sit tibi certa fides, vigilantia, mentis acumen
atque bonum ingenium, quo petere ima queas.

***

Ros hic, confestim, res asperat, excitat, urget,
vel, trepidans foliis, ora reflectit apsis.

Flores
(*Pars prior*)

Tulipa

Splendida agunt venti tuliparum pocula in hortis
quae, dum lene tremunt, sunt simul umbra

Bellis

Quae caput inclinat, noctis sub pondere, bellis,
mane, iterum surgens, hoc parat ipsa novum.

Orchis

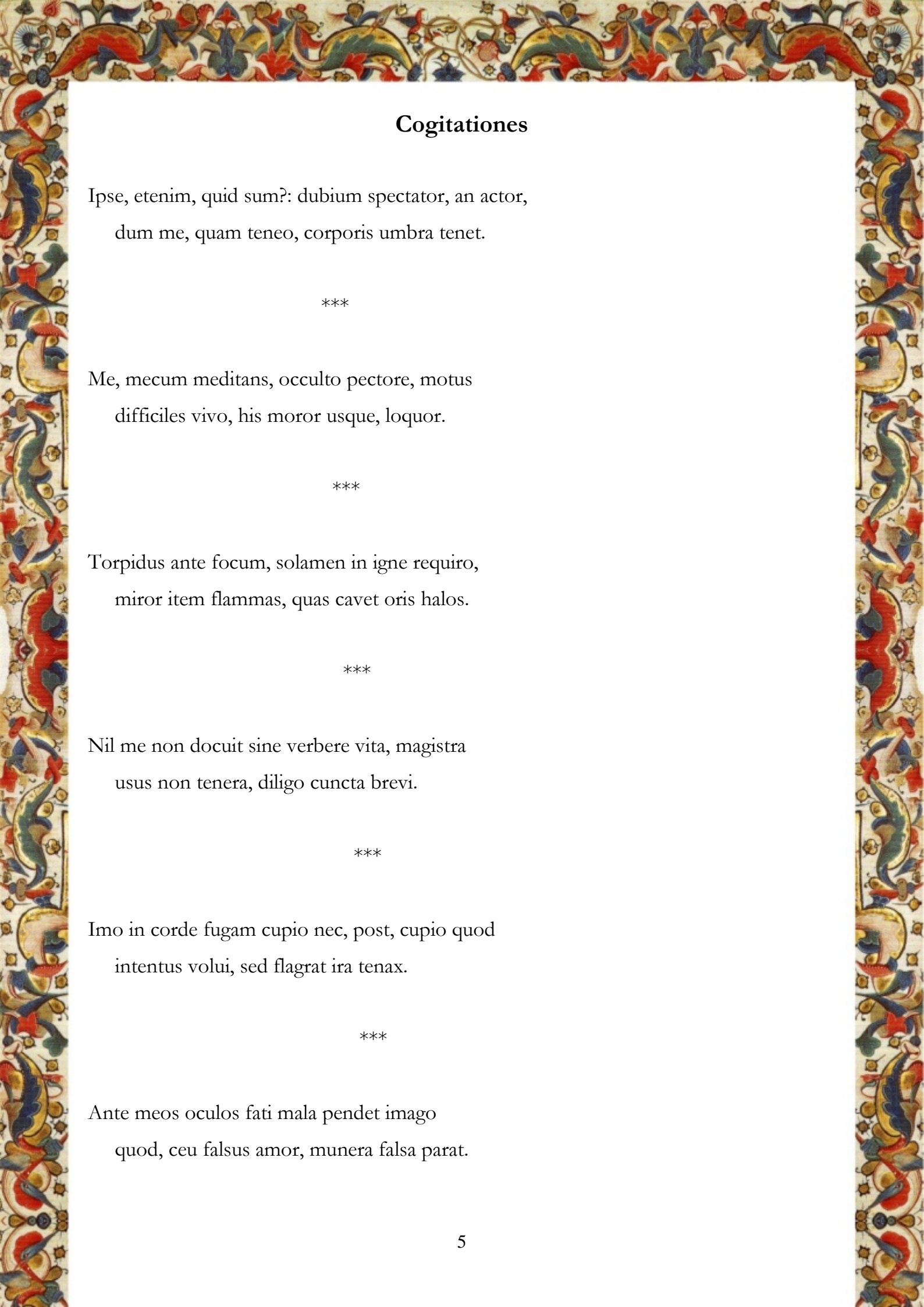
Inter saxa repens telluris perla refulget:
orchidis est gremium, munus, ut aura, mihi.

Amellus

Gramina nulla tegunt fragilis propagmina amelli,
gramina at ipsa, ubi vult, spargit odore levi.

Xyris

Si calamus xyridis reserat, sub lumine, flores,
Rus stupet attonitum quod prius herba fuit.

Cogitationes

Ipse, etenim, quid sum?: dubium spectator, an actor,
dum me, quam teneo, corporis umbra tenet.

***

Me, mecum meditans, occulto pectore, motus
difficiles vivo, his moror usque, loquor.

***

Torpidus ante focum, solamen in igne requiro,
miror item flammam, quas cavet oris halos.

***

Nil me non docuit sine verbere vita, magistra
usus non tenera, diligo cuncta brevi.

***

Imo in corde fugam cupio nec, post, cupio quod
intentus volui, sed flagrat ira tenax.

***

Ante meos oculos fati mala pendet imago
quod, ceu falsus amor, munera falsa parat.

***

Quidve fides moneat, quid amor, nunc, mente voluto
et persto tacitus: sunt mea spectra, metus.

***

Mentem sperno habilem quae curas pascit inanes
atque animum vitiat cui, nisi taetra, monet.

***

Sum vitae dubius, miser et, simul, aeger anhelō,
nec possum volucris veris amore frui.

***

Abiciant comites de me quod restat in auras,
sit sol per cineres ultima vita mihi.

Laetor, quia moraris mecum

Prensilis, ut fremitus, curvo de gramine missus,
sum, tamen, adsurgo supremo in vertice solis
et peto ibi lucem, cuius praecordia tango,
vel quae, mox, terram sapiunt et flamine veris
tangere corda valent, nec desino amare quod es mi ...

Do cordi pausam

Enumero vitis lacrimas quae e cortice sudant,
dum luci indulgent et veris nuntia possunt
credi ab eis qui res puris scrutantur ocellis.

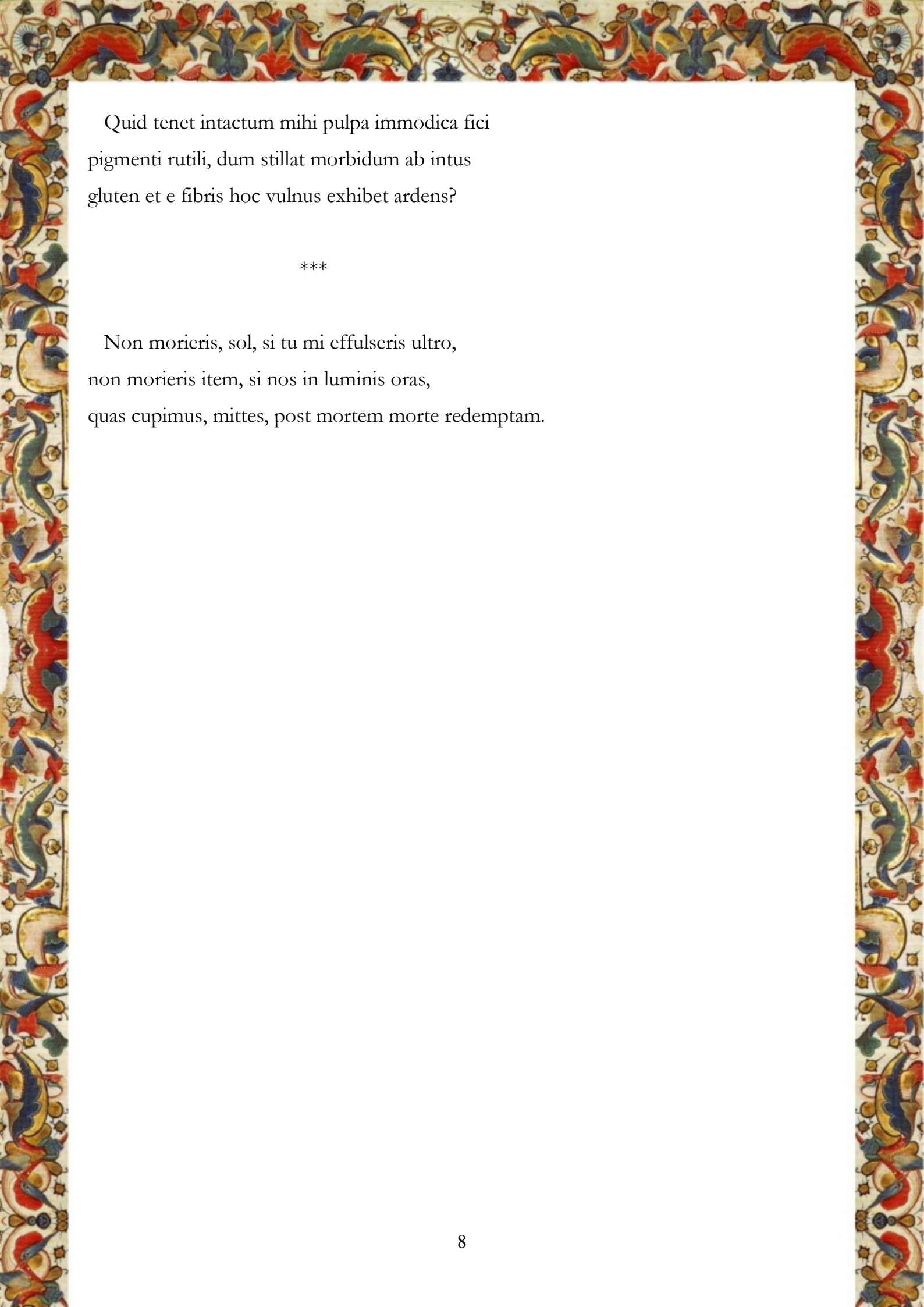
***

Aura, profecta rosis et molli praedita lacte
harum, per calyces sinuosis flexibus halat,
dum, quoque ego illarum latitare in murice vellem.

***

Vis spirat ex oculis, ruit in tua membra, stuporis
fit nota sensibilis, mera vox et dulce palatum,
quod sum solstitium gratae vertiginis in te ...

***

Quid tenet intactum mihi pulpa immodica fici
pigmenti rutili, dum stillat morbidum ab intus
gluten et e fibris hoc vulnus exhibet ardens?

***

Non morieris, sol, si tu mi effulseris ultro,
non morieris item, si nos in luminis oras,
quas cupimus, mittes, post mortem morte redemptam.

Novo ineunte anno ...

In memoriam Marii Martelli magistri et amici desideratissimi (*)

Nondum spargit hiems sua signa nivalia, nondum
sub nive pausat ager:
venti flant tumidi, latitant in nubibus imbres
res animique dolent,
dum penetrant urbem festiva illudia, claudit
me mea cura domi ...

Nubium cirris, ob inquietam eorum pulchritudinem captus, ipse, vividioris iam lucis progressionem vespertinas in horas desperans, hac quoque amissa visione, me celeriter meis curis involutum iri sentio meque, tamen, intima persuasione hortor, ne animo omnino deficiam. Inde, arcano cum paucis merulis, qui in subiacentis mei hortuli areolis et inter se rixant et aridam terram ruspant, silenti voce colloquor, non autem meam questus fortunam, sed ut quoddam fugae consilium, e praesentibus curis confestim capiam atque, hoc modo, omnia mea minus trepidanter agam, quam liceat mihi.

Ipse ego in aerumnas revehor, sine pace, priores
et sto prae vitris quae tantum illuminat umor
purpureus caeli pluviusque eradit horizon ...

Extra domorum parietes nil video, nisi in laevum viae marginem quasdam canum mictiones qui, laqueo succincti, suis ab eris in coactis lentisque deambulationibus trabuntur. Interdum, autem, canum mictiones per quadratos stratorum lapides liquefiunt, aut minutos ad muros rivulos efficiunt, suntque, fortasse, iisdem necessaria quaedam amoris signa, quae nesciunt sub divo cloacas.

Transadigunt solem platani folia arida mecum,
mecum ibidem non sunt .

Tuguria quoque ubi, ab omni caeli temperie rustica reparant instrumenta senes illis qui, rude donati, se fortuitos quasi olitores modestis in hortis, iuxta ferratae viae tramitem, praestant, tuguria dico, sordida materia exstructa, quae genuinum pulchritudinis sensum ruri temerant et priscam agrestium egestatem testantur, nunc vero, haud secus ac ipse, qui eadem e fenestra longe intueor, et pluviam et nebulam et noctem cito advenientem male patiuntur...

Solis orbati radiis dolosi,

voce ventorum capimur silentes
et silet nobis quoque vita in actis .

Nunc, autem, umbris magis magisque ingruentibus, tam plumbeas axcis tellurisque imagines fastidio meque ad tenuem animi aegritoniam verto.

Agmen triste gruuum quae tranent ordine caelum
fingo mente silens,
non hic, ast aliis terris quas cernere numquam,
corde volens, potero ...

Ipse vero a laevo fenestrae latere ad dexterum progressus, ubi varias labentium stillarum formas dinumero, quae umbris comminus urgentur, nuntium sentio venturum alicuius rei mihi adhuc penitus ignotae, at, dum hanc ipsam animadverto, penitus angor.

In rubis volucres sol petit algidus
nec promit, radians, lumina, sed negat
ac, splendore represso,
larvae praebet imaginem
nulla at sunt oculis lucida sidera
quae clara specie vitam animent nigram,
noctu, insomnis horror
auget quod putat anxium,
annum, item, superat clepsydra temporis
quae cordis tenebras complet et asperat,
torva ut pectoris ira
semper pervigil ardeat.

Tunc, demum, fretus tantum oculis, in primam noctem procedo et rebus, quibus teneor, nominatim evocatis appellatisque amicis, qui mihi olim cari fuerunt, at nunc e vivis lugeo abreptos, ante fenestram persto diutius.

Pompa brevis graditur subter subgrundia, vultus
primum non novi, dein ...

Redintegrato animo, in noctem profundius conspiciens, hominem statura erectum, candidis labri superioris cirris insignem, me acutis oculis intuentem, ut vivus facere solebat, tamquam paululum tenebrarum impetum tardare posset,

obstupefactus vidi. Statim, ego misi retro memoriam serque omnia praeteritae vitae coepi vagari, coepi quoque versari cum illius umbra et colloqui qui, olim, et magistri et amici munere eximium in modum functus est.

Ille redit vultus promissa et barba labrorum,
en, Marii ...

Mansit is immotus, dein vultum expertus amicum
et leviter sensimque suum caput ipse reflectens,
errantes in me direxit ab ore susurros
et scripsit digitis mihi nomen margine vitri,
factus amabilior quam viveret, inde subridens,
scripta in mensa oculis lustravit et, inde, librorum
congeriem multam quos liqueram apertos
miratus versus quos exaraveram inanes
et fragiles. Risit rursus, capite nnuit, inde,
mi tetigit cor indice iners factusque severus,
me crevit tristi quasi quassum fulgure amoris,
mi, tunc, infesti: *veniet tibi melior hora
dictantem sensi – quod eris in corde serenus
nec tibi vita prior dabit ullos, fide, dolores
at procul ipsa aberit, dum tu superabis amara
et gustabis , iter quod ducit ad intima vitae
gaudia, ibidem, venies diversa ad litora rerum,
res aliae, veneresque alii, comitesque poesis,
post tot fata animi, tandem, ceu munera, habebis.
perge viam studiis sensus atque excole puros
in dictis scriptisque tuis, non quaerere frustra
tempus maestitiae quod lapsum cernis ad umbras
nec retro mox verte gradus, spem semper adora
atque in ea persta dum, victor, bella movebis
in rerum rabiem quae te male fregit in annos.
Ecce, amor ipse tibi renitebit in corde, resiste! ...*
Dum vox ipsa perit, mihi cor repullulat aura
-capto- nova, facies paulatim labitur, unum
restat hic, prope me, Tusci quod vivus amabat
gratus odor, levis aura volat fumumque bacilli

non mihi visibilem subito hausit mutus, at ima
laetitia captus, quod me firmaverat aegrum ...

*Nec statim evanuit sed me obtutu arguto et ad risum facili iterum respexit, dum visum illud, quod somnium tantum
putaveram, in rem omnino diversam transmigrare videbatur. Tum vero illius risum ex ore vidi labentem dum, inclinato
capite elataque in altum dextera, valedicentis more, in longinqua redibat, umbram denique evocaturus in quam statim, me
invito, rediturus erat.*

Lacrimant per strata parumper
chartarum sordes, fugiunt madida usque per imbrem
in plateas urbis ...

*Picae duae sacrarum aerum tinnitus praestolantur eisque curiosae occurrunt, sunt angeli, fortasse, duo qui, per hoc
madidum pluvia vitrum, per hanc ipsam fenestram quae vivam mei magistri imaginem meis oculis nimium cito oblatam,
statim absorbit, silenter miror dilapsos, vel, tamquam labinam, e meis pupillis digressos.*

Saxorum rimis tantum vitriaria sudat
extremum hoc anni momemntum, plebs, tame, ictus
igniferos parat atque cupit: mox, urbe boatus
vis travet e tenebris variisque coloribus omnes
scintillisque domos complebit, cetera celans.
Inde, viae nil sunt, nil pulchra palatia et aedes,
unde vias rapidi dominantur sulphuris ictus
explosi, sed ubi, rerum praecorpore oberro,
uicus e comitum qui rerum neglego mortem,
dum pedibus pello sordes, dein, murmura et imbris
obtutus nil pulchrum admittit, at offert
se, cor vi rigidum. Prunis vestigia tantum
ponit erithacus et dat signa incondita vitris,
dum sicca e platanis foliorum corpora nutant
prae sturnis qui, mox, redeunt, ut cuncta vehicla
sordibus innumeris deturpent: incipit annus ...

**(*) Marius Martelli, inclitus Renascentiae studiosus, saeculo XX vergente, Litteras docuit Italicas apud
Universitatem Studiorum Florentinam.**

Quibus capiar illecebris

Conticuere lari: cunctantur in aethere nubes
et levis aura maris, roseis quasi percita cirris
occidui solis, dat mi lyrica ultima sudi.

***

Per nivis, en, floccos, fors, lux penetrare videtur
et furatur iter mi, dum gradior, nivem in ipsam
inde liquet: gelidum est tantum sine lumine lumen.

***

Iam, tibi do quod sum, ludens, os applico amori
qui superest et ventum animat: sic, mente vagamur
ambo in iter somni, sumus et levis orbita solis ...

***

Trans filices reptat presso vibramine pulchra,
ecce, libella, in eam foliorum intervenit imber,
miratus quod eam non iam dignoscere possit.

***

Cum nox pausat adhuc nec lux exsurgit ab umbris,
in stagnis florere lotos ego, nescius, opto,
nox ego mi, nox mersa in aquis, ubi flos mera vita est.

Signum prope singulare

Ecce, cadente die, merulae si clamor acutus
mox languet, subito alterius vox acrior instat
qui arripit a socio defesso murmura, cantum
continuatque fugam, donec, prope vescitur imbre
ultimo in imbre, simul mihi mittit ad ora canorem.

Scaenae animo oblatae

Verus amor tremor est brevis et fugitivus, ut ales,
quae, glacie saliens, crura relinquit humi.

Singultus merulae iam veris limina pandit,
nescioquid pariens: nil - mihi dico -, at adest ...

Verba queunt verbis magnum exsuperare dolorem?
non credo: id, tamen, est quod dolor ipse dolet.

Aura vitrum est animi, volucrum irradiata susurris,
auram, autem, voco quid, si neque cernere fas mi?

Omnibus est corpus – video – brevis, ispida sedes,
sedes nulla, tamen, cordibus esse patet.

Desiit, expleta est aestatis festa chorea:
corpus inane poli, spirat inane mihi.

Gaudia labuntur, sturnorum ut clangor in urbem,
quaeque iuvant hodie, cras, vitiata, cadent.

Stirpibus in mediis stat funeris angor et umbra:
nidum credo avium qui, sine prole, tacet.

Nulla mihi – doleo – fert oblectamina bruma,
ludicra non cupio, sexus et ipse tacet.

Rura, iterum, video gelidis tumulata pruinis,
at, splendore alio, nunc, spoliata, vigent.

Flores *(Pars altera)*

Crocus

Fit levis et pulcher crocus auris, tollitur ipsis,
e nive progrediens, quam tenet ore suo.

Rosa

Spinis cincta novis, rosa percipit aetheris auras,
haud rigida, at nutans, mobilis instar avis.

Lotus

Lotus, perla in aquis, candorem donat ocellis
et lactem nebulis in quibus ipse liquet.

Anemone

Vernum in solem inhians, anemones purpura complet
herbas calle novas, dum tenet ardor eam.

Ranunculus

Pingitur obtutu et labiis ranunculus aureae
aurorae, et croceis, sic, tremit ipse labris.

Descriptiones

Spirat odor zephyri, qui res, nunc, incitat esse
mirum aliquid, miror: sed, mea vita quid est?

Quem folia atra tegunt et tritae fragmina terrae
fungus adit lucem, sed tenet ore brevi.

Impendens barathro, lapidum nigrat usque corona,
sub, reboant latices, flat nigra spuma necis.

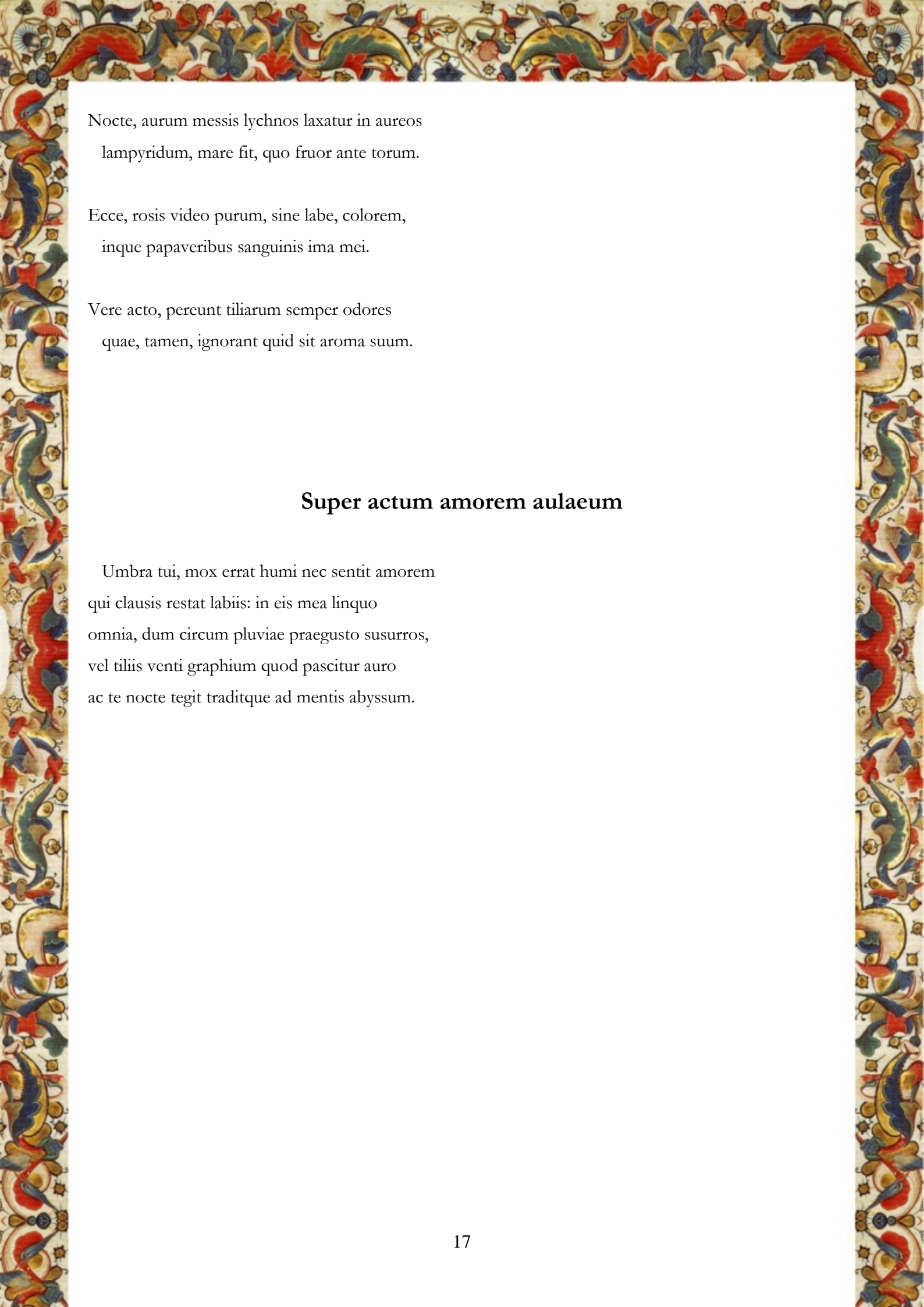
Cur catulus pedibus non cessat scalpere terram?
tuberis esse locum latrat ad os domini.

Aestatis vivos tetigi per rura colores,
ipsi sunt quod sum quodque furenter amo.

Nunc, scarabaeus init, multo facto impete, lychnum,
pulcher, item, stultus, donec in igne perit.

Ipsae oculis soleo lucis perquirere vultum,
lux, nam, fide mihi, est quasi lympa loquax.

Nocte, aurum messis lychnos laxatur in aureos
lampyridum, mare fit, quo fruor ante torum.

Ecce, rosis video purum, sine labe, colorem,
inque papaveribus sanguinis ima mei.

Vere acto, pereunt tiliarum semper odores
quae, tamen, ignorant quid sit aroma suum.

Super actum amorem aulaeum

Umbra tui, mox errat humi nec sentit amorem
qui clausis restat labiis: in eis mea linquo
omnia, dum circum pluviae praegusto susurros,
vel tiliis venti graphium quod pascitur auro
ac te nocte tegit traditque ad mentis abyssum.